

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M.D.**, nar. X, bytem T., P.B. 2752, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem v Teplicích, ul. 28. října 851/26, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 13.8.2012, č.j. 7466/12-1500-506118,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 13.8.2012, č.j. 7466/12-1500-506118, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 23.1.2012, č.j. 6974/12/214912506383, kterým byl podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zamítnut žalobcův návrh na obnovu řízení ukončeného platebními výměry nad daň z příjmů fyzických osob ze dne 17.12.2010, č.j. 252355/10/214912505690, 252357/10/214912505690, 252358/10/214912505690, 252343/10/214912505690, 252344/10/214912505690, 252345/10/214912505690,

252359/10/214912505690, 252346/10/214912505690, 252347/10/214912505690, 252348/10/214912505690, neboť nebyly shledány důvody obnovy.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobce popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že rozhodnutí správce daně ze dne 23.1.2012 bylo doručováno na adresu pobytu zástupce žalobce, nikoliv ve smyslu ustanovení § 44 odst. 2 daňového řádu na adresu místa podnikání. Nadto byl správcem daně zneužit údaj adresy pobytu z evidence vedené Finančním úřadem v Teplicích. Lhůta pro odvolání nepočala běžet, když nenastaly zákonem předvídané účinky doručení uvedené v ustanovení § 47 daňového řádu. Správce daně vůbec nereagoval na konkrétní skutečnosti uvedené v návrhu na obnovu řízení, a proto byly zahrnuty i do žalobních bodů. Platební výměry neměly být vydány, neboť uplynula promlčecí doba, navíc je výpočet penále nesprávný, neboť nebylo zohledněno inkaso částek z účtu žalobce celkem ve výši 1 475 526,07 Kč v roce 1999. Dále poukázal na ustanovení § 63 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“) s tím, že právo na vybrání daňového nedoplatku se promlčelo a uplynutím promlčecí lhůty pro vybrání nedoplatku na dani zároveň skončila lhůta, ve které správce daně mohl vyrozumět žalobce o předpisu penále na tuto daňovou povinnost. Není přitom rozhodné, zda žalobce námitku promlčení uplatnil. Dne 23.11.2011 byla zástupci žalobce vydána kopie doručenky ke shora uvedeným platebním výměrům. Nelze z ní zjistit, kdy byla zásilka vypravena ani její váhu, uložena měla být dne 23.12.2010, na obálce je uvedeno na místě pro příjemce datum dne 4.1.2011, na místě pro jména a příjmení je uvedeno „VHOZENO DO SA“. Žalobce nemá na adrese S.l. 18, D.Z., kam mu bylo doručováno, domovní ani jinou schránku, kterou by užíval, nebyla mu dána výzva k vyzvednutí a měla tak být písemnost vrácena odesílajícímu správci daně, což ZSDP i daňový řád ukládají. Protože nebyl žalobce zákonem předepsaným způsobem vyrozuměn, nemohl nastat účinek fikce doručení po uplynutí desetidenní lhůty pro vyzvednutí. Z údaje na doručence nelze zjistit význam slovního spojení „VHOZENO DO SA“. Číslo jednací uvedená na doručence neodpovídají číslům jednacím, která mají mít platební výměry na penále. Žalobce se z důvodu zdravotních problémů a potřeby jejich léčení v období měsíce srpna 2010 a ledna 2011 nezdržoval na adrese S.l. 18, D. Z. Podle § 48 odst. 1 daňového řádu může žádat subjekt o vyslovení neúčinnosti doručení, jejíž důvody byly v případě žalobce s ohledem na jeho zdravotní problémy naplněny. Všechny tyto popsání skutečnosti lze podřadit pod důvody obnovy řízení uvedené v ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť tyto skutečnosti vyšly najevo až dne 23.11.2011 z předané fotokopie doručenky a dne 28.11.2011 z předaných platebních výměrů. Je tak splněna subjektivní i objektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení. K námitce promlčení sdělil správce daně, že byly provedeny úkony, kterými byla prodloužena promlčecí šestiletá lhůta do roku 2015, neuvedl však, jaké konkrétní úkony to byly. Odkaz správce daně na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 92/2008 je nepřipadný a právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 65/2009 je nesprávný. Původní žalovaný se nevypořádal s námitkou

promlčení, když považuje skutečnosti uvedené v žádosti za skutečnosti, které nejsou důvodem obnovy řízení. Původní žalovaný tak porušil ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu, neboť se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody odvolání.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Po rekapitulaci dosavadního řízení poukázal k námitce proti doručování rozhodnutí správce daně ze dne 23.1.2012, že rozhodnutí bylo doručeno na adresu bydliště zástupce žalobce a v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 daňového řádu lze doručovat kdekoli, kde bude adresát zastižen. Nedošlo ke zneužití údaje adresy pobytu, neboť podle § 57 odst. 1 daňového řádu mají orgány veřejné moci a osoby povinnost poskytnout údaje na vyžádání správce daně. Platební výměry byly vydány dne 17.12.2010 a doručeny dle údajů na doručence v jedné obálce dne 2.1.2011 plně v souladu s ustanovením § 17 ZSDP a ustanoveními § § 44 až 47 daňového řádu. Ve vztahu k pobytu na adrese S.l. 18, D.Z., původně žalovaný uvedl, že žalobce uvádí, že nemá domovní schránku na této adrese, avšak nijak se nevyjadřuje k období konce roku 2010 a počátku roku 2011, nijak tak nevyvrací údaje na doručence, z níž vyplývá, že písemnost byla vhozena do schránky žalobce. Na doručence skutečně došlo k chybě v psaní, a to v údaji 252648, neboť mělo být uvedeno 252348, avšak ve vyznačeném intervalu 252343 – 252648 jsou obsažena i čísla jednací doručovaných platebních výměrů, a tak není zpochybněno jejich odeslání. Doručenka je veřejnou listinou podle § 51 odst. 1 daňového řádu. Z fotokopií dokladů předložených žalobcem vyplývá, že mohla nastat situace popisovaná žalobcem o podrobení se lékařským zákrokům ve stomatologické ambulanci. Nelze však hovořit o závažném a předem nepředvídatelném důvodu dlouhodobé nepřítomnosti na adrese, kam bylo doručováno, neboť doklady návštěvy probíhaly v roce 2010 a 2011 v průběhu více než půl roku. Nebylo prokazatelně doloženo, že se žalobce prokazatelně zdržoval na jiné adrese, než kam bylo doručováno, navíc nebyla podle § 33 ZSDP v závěru roku 2010 sdělena správci daně informace o změně pobytu. Ostatní námitky týkající se promlčení, nesprávného výpočtu penále, nejsou důvodem pro obnovu řízení. Původní žalovaný se se všemi námitkami žalobce ve svém rozhodnutí vypořádal.

Na vyjádření původního žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 7.12.2012, v níž uvedl, že správce daně vystavil platební výměry na penále, a přesto, že nebyly řádně doručeny žalobci, nepodařilo se žalobci žádným z uplatněných prostředků obrany (odvolání, neúčinnost doručení, obnova řízení, přezkoumání), dosáhnout toho, aby byly jeho námitky nestranně posouzeny a vyvozeny následky odpovídající platné právní úpravě. Původní žalovaný navíc i nesprávně posoudil rozsah zmocnění obsaženého v plné moci ze dne 21.1.2011, neboť pokud původně žalovaný dospěl k názoru, že plná moc nebyla udělena pro podání odvolání a odvolací řízení, byl povinen podle § 28 odst. 2 daňového řádu vyzvat zmocnitele k vyjádření, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje. Původně žalovaný tak neučinil, adresoval žalobou napadené rozhodnutí přímo žalobci a zkrátil žalobce na jeho právech podle čl. 36 a 37 Listiny. Dále namítl, že původně žalovaný nezaujal žádné stanovisko k obsahu podání žalobce ze dne 9.4.2010, č.j. 94746/10/214941507472, kterým bylo žalobci sděleno, že nedoplatek daňové exekuce byl zcela uhrazen včetně příslušenství.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu odkázal na dosavadní podání a uvedl, že mu jde o věcný přezkum jím rozporovaných platebních výměrů z prosince 2010, když se tohoto věcného přezkumu nedomohl přes řadu jím uplatněných procesních prostředků v daňovém řízení. Trvá na tom, že dotyčné platební výměry nebyly vydány v souladu se zákonem, a to zejména s ohledem na marné uplynutí promlčecí lhůty k doměření daňové povinnosti. Žalobce

nechápal, jak mohly být vydány tyto platební výměry za situace, když v dubnu 2010 bylo správcem daně vydáno rozhodnutí o zastavení daňové exekuce pro úhradu daňových pohledávek včetně příslušenství a když v září 2012 ještě od správce daně obdržel potvrzení o zániku zástavního práva. V tomto skutkovém stavu žalobce shledává zásadní rozpor.

Žalovaný se z jednání řádně omluvil a zaslal soudu vyjádření, v němž setrval na dosavadním stanovisku původního žalovaného.

Soud z vlastní iniciativy podle § 52 odst. 1 s.ř.s., provedl důkaz výtiskem internetové stránky České pošty, s.p. na adrese www.ceskaposta.cz/rady-a-navody/prehled-pouzivanych-zkratek.cz, z něhož zjistil, že zkratka „SA“ znamená „nevracet, vložit do schránky“.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se nezabývalo všemi důvody odvolání, soud uvádí, že takovouto vadu neshledal. Rozhodnutí je přezkoumatelné a původní žalovaný vyložil, proč se nezabýval, vzhledem ke svému právnímu názoru ohledně omezeného přezkumu, všemi námitkami. Tento závěr platí i ve vztahu k námitce, že původní žalovaný nezaujal žádné stanovisko k obsahu podání žalobce ze dne 9.4.2010, č.j. 94746/10/214941507472, neboť i touto námitkou je směřováno k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud se správností tohoto právního názoru bude zabývat níže.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného doručování žalobou napadeného rozhodnutí žalobci. Plnou moc ze dne 21.11.2011 udělenou žalobcem právnímu zástupci lze rozdělit do několika částí. První část obsahuje obecná zmocnění k celé řadě úkonů, včetně podání odvolání avšak výslovně je v ní hned v úvodu uvedeno, že se vztahuje k zastupování před Finančním úřadem v Ústí nad Labem. Takováto plná moc jistě opravňuje právního zástupce žalobce podat odvolání proti rozhodnutí správce daně, neopravňuje ho však k zastupování v odvolacím řízení. V další části je však tato plná moc udělena i v rozsahu práv a povinností několika konkrétních procesních předpisů, včetně zákona o správě daní a poplatků a dále i jiných právních předpisů. Samostatná část plné moci je vymezena i pro zastupování před Ústavním soudem a před Mezinárodním soudem pro lidská práva ve Štrasburku. Soudu je znám právní názor uvedený v komentáři Baxa, J., Dráb, O., Kainová, L., Lavický, P., Schilerová, A., Šimek, K., Žiškova, M.: Daňová řád. Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2011, k § 27 odst. 3, jehož se dovolává původní žalovaný a v němž je

uvedeno, že: „Bude-li tedy např. plná moc znít na zastupování při správě daní před Finančním úřadem v Berouně, budou účinky této plné moci zachovány i v případě, že Finanční úřad v Berouně dožádá provedení výsledku svědka Finanční úřad ve Vlašimi, v případě, kdy bude místní příslušnost pro podjatost ředitele Finančního úřadu v Berouně delegována na Finanční úřad v Hořovicích, ale též v případě, kdy bude dokončení daňové kontroly z důvodu nečinnosti Finančního úřadu v Berouně atrahováno Finančním ředitelstvím v Praze. Pokud však bude podáno odvolání proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Berouně, a toto nebude rozhodnuto v rámci autoremedury (tj. tímto finančním úřadem), nebude již zmocněnec na základě této plné moci oprávněn daňový subjekt zastupovat v rámci odvolacího řízení prováděného Finančním ředitelstvím v Praze.“

Tento právní názor je bezpochyby platný a byl by platný v dané věci, kdyby plná moc obsahovala jen první část vztahující se k zastupování v řízení před Finančním úřadem v Ústí nad Labem. Nicméně není možno pominout část druhou, která je formulována tak obecně, že ji nelze definovat jinak, než jako neomezenou generální plnou moc. Z tohoto důvodu mělo být aplikováno původním žalovaným ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu, které stanoví, že má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Původní žalovaný tedy měl doručovat rozhodnutí o odvolání zástupci žalobce. Soud konstatuje, že plná moc je koncipována nešťastně, ale lze ji vyložit a soud musel akceptovat námitky žalobce vůči nesprávnému postupu původního žalovaného. Soud tuto plnou moc po uvedeném vyhodnocení akceptoval jako dostatečnou i pro řízení před zdejším soudem.

Soud však uvádí, že žalobce nijak nespecifikoval, v čem by ho mělo zkrátit na právech nesprávné doručování žalobou napadeného rozhodnutí, resp., v čem by měla být jeho práva zkrácena. Ze setrvalé judikatury Ústavního soudu i správních soudů (srov. např. nálezy ÚS ze dne 22.2.2011, I. ÚS 2849/07, www.usoud.cz; rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 17.2.2009, 2 As 25/2007, www.nssoud.cz) vyplývá, že v případě nesprávného doručování, není nutno doručování opakovat, jestliže se písemnost dostala prokazatelně do rukou opominutého účastníka (adresáta). Vzhledem k tomu, že právní zástupce podával nyní projednávanou žalobu, je zřejmé, že nejméně v den podání žaloby měl žalobou napadené rozhodnutí k dispozici. Soud tak počítal lhůtu pro podání žaloby a k uplatnění žalobních bodů podle § 72 odst. 1 s.ř.s. právě od tohoto okamžiku.

Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Dle soudu je na jedné straně zřejmé, že správce daně a potažmo odvolací orgán jsou povinni se zabývat každou jednotlivou skutečností, zda odůvodňuje povolení obnovy řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 9.10.2003, sp. zn. 6 A 59/2000, www.nssoud.cz), avšak rozsah tohoto zkoumání má své zákonem jasně vymezené hranice.

V případě tvrzených důvodů obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu se zkoumá pouze to, zda označené skutečnosti či důkazy jsou vskutku nové a vyšly najevo poté, co o věci bylo již pravomocně rozhodnuto, a zda nemohly být v řízení bez zavinění obou stran (jak správce daně, tak i daňového subjektu) již dříve uplatněny; správce daně dále

prověří, zda tyto nové důkazy a skutečnosti byly uplatněny řádně v žádosti o povolení obnovy řízení. V této fázi však správce daně v žádném případě nezkontroluje, zda v daňovém řízení vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem, popř. zda mu předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci. Ustanovení daňového řádu týkající se obnovy řízení míří pouze na otázky skutkové, nikoli právní. Slouží k nápravě nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu, nikoli k nápravě chybného právního hodnocení skutkového stavu. Za novou skutečnost tak nelze považovat jiný výklad právních předpisů, tj. odlišný právní názor (srov. Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M.: Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer, a.s., Praha, 2011, komentář k § 117).

Z těchto důvodů se nelze zabývat v případě posuzování naplnění důvodů obnovy řízení námitkou promlčení, kterou musí daňový subjekt v řízení namítnout a k níž se nepřihlíží z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30.4.2013, sp. zn. 8 Afs 22/2012, www.nssoud.cz) či správnosti výpočtu penále.

K tvrzení žalobce o protiprávním doručování rozhodnutí správce daně ze dne 23.1.2012 na adresu pobytu právního zástupce žalobce a nikoliv na adresu místa jeho podnikání soud poukazuje na ustanovení § 43 odst. 1 daňového řádu, které stanoví, že osobě, které je písemnost doručována, nebo jejímu zástupci pro správu daní (dále jen „adresát“), jakož i tomu, kdo písemnost za adresáta přijímá, lze písemnost doručit v bytě, v místě podnikání, na pracovišti nebo kdekoli, kde bude zastížen. Dle soudu cílem úpravy doručování v daňovém řádu je předání písemnosti adresátovi co nejúčelnějším způsobem. Skutečnost, že ustanovení § 44 odst. 2 daňového řádu ve spojení s ustanovením § 45 daňového řádu zakotvuje pro doručování podnikajícím fyzickým osobám zasílání písemností na adresu sídla, neznamená, že by se tím vylučovala obecná možnost doručit písemnost kdekoli, kde bude adresát zastížen. V daném případě správce daně zvolil zaslání jeho rozhodnutí na adresu bydliště právního zástupce žalobce a k předání písemnosti došlo, čímž byl účel doručování naplněn, navíc žalobce včas proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Soud v takovém postupu správce daně nemůže shledat vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé podle § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.

K získání adresy pobytu právního zástupce žalobce správcem daně soud poukazuje na ustanovení § 57 odst. 1 daňového řádu z něhož vyplývá, že poskytnout údaje na základě vyžádání správce daně mají orgány veřejné moci a osoby, které a) vedou evidenci osob nebo věcí, b) poskytují plnění, které je předmětem daně, c) provádějí řízení v případech, jejichž předmět podléhá daňové povinnosti, nebo d) získávají jiné údaje nezbytné pro správu daní. Správce daně má tak oprávnění získávat o subjektech v daňovém řízení i informace od jiných správců daně.

K námitce vadného doručení platebních výměrů soud poukazuje na následující právní úpravu.

Podle § 17 odst. 5 ZSDP nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže správce daně i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky,

písemnost se vrátí odesílajícímu správci daně a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce správce daně.

Podle § 264 odst. 1 daňového řádu se řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.

Vzhledem k účinnosti daňového řádu od 1.1.2011 se na danou věc vztahuje i ustanovení § 47 odst. 2 a 5 daňového řádu, které uvádí, že nevyzvedne-li si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů od jejího uložení, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Písemnosti, u nichž marně uplynula lhůta pro jejich vyzvednutí, vhodí osoba provádějící doručení do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže to správce daně předem vyloučí. Není-li takové schránky, nebo je-li tento způsob seznámení adresáta s obsahem písemnosti správcem daně vyloučen, písemnost se vrátí odesílajícímu správci daně.

Podle § 33 odst. 4 daňového řádu připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu kratší než jeden den.

Podle § 51 odst. 1 daňového řádu doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je veřejnou listinou.

Z doručanky, ke shora uvedeným platebním výměrům, která je veřejnou listinou, vyplývá, že poštovní zásilka do vlastních rukou žalobce obsahující tyto platební výměry byla uložena dne 23.12.2010 a dne 4.1.2011 byla vhozena do poštovní schránky žalobce (údaj na doručence „VHOZENO DO SA“). Údaj na doručence „VHOZENO DO SA“ je dostatečně jasný, aby z něj bylo možno bezpochyby dovodit, že zkratka „SA“ znamená schránka. Poslední den desetidenní lhůty podle § 47 odst. 2 připadl na neděli dne 2.1.2011 a podle ustanovení § 33 odst. 4 daňového řádu se konec lhůty posunul na den 3.1.2011, od tohoto dne počala běžet 30-ti denní lhůta k podání odvolání, která uplynula marně dne 2.2.2011, následující den došlo k nabytí právní moci platebních výměrů a k pravomocnému ukončení řízení. Soud konstatuje, že shora uvedené platební výměry nabyly právní moci až dne 3.2.2011 a nikoliv dne 2.2.2011, jak uvádí původní žalovaný, avšak tato skutečnost nemá na projednávanou věc vliv. Jak správně poznamenal původní žalovaný, žalobce se nijak nevymezil k tomu, zda nikoliv v současnosti, ale i na přelomu roku 2010 a 2011 měl žalobce na adrese S.l. 18, D.Z., domovní schránku.

K námitce špatně vyznačených údajů o doručovaných platebních výměrech musí soud konstatovat, že na doručence je uvedeno, že byla doručována rozhodnutí č.j. 252343-252648, 252355, 252357, 252358, 252359/10/214912505690. Z toho vyplývá, že skutečně došlo k chybě v psaní v čísle 252648, neboť správně mělo být uvedeno 252348. V daném případě však není důvod pochybovat o tom, že byly doručovány právě i platební výměry v rozmezí č.j. 252343 až 252348, které jsou v chybně uvedeném číselném rozsahu rovněž zahrnuty a v průběhu celého řízení nevznikla pochybnost o tom, které platební výměry byly doručovány. Z těchto důvodů soud ani v tomto případě neshledal vadu řízení podle § 76 odst.

1 písm. c) s.ř.s., která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud konstatuje, že bylo doručováno v souladu se zákonem.

K námitce, že se ze zdravotních důvodů žalobce nezdržoval na adrese S.l. 18, D.Z., jež má dokládat Průkazka o zdravotní péči v zařízení MEDENT spol. s r.o., Štefánikova 21/146, Ústí nad Labem, soud uvádí, že tato námitka směřuje především k požadované neúčinnosti doručení podle § 17b ZSDP, o které rozhodl zdejší soud v rozsudku sp. zn. 15 Af 340/2012. V dané věci je i z Průkazky o zdravotní péči patrné, že šlo o šest ambulantních lékařských zákroků v období od 18.10. do 31.5. (roky nejsou uvedeny). Soud to nepovažuje rozhodně za skutečnost, která by vedla ke konstatování, že zde jsou okolnosti, které by bránily žalobci doručované písemnosti převzít, nebo se o jejich uložení dozvědět. Soud jen na okraj připomíná, že ani dovozená adresáta písemnosti mimo adresu pobytu, kam je mu doručováno, nezpůsobuje nemožnost aplikace ustanovení § 17 odst. 5 ZSDP (srov. rozsudek NSS ze dne 6.11.2008, sp. zn. 2 Afs 89/2008, www.nssoud.cz). Tyto tvrzené skutečnosti navíc nemohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, jak požaduje ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

Soud z tohoto důvodu neprováděl důkazy navržené žalobcem, a to žádostí ze dne 21.1.2008, která je založena na č.l. 25 spisu, exekučním příkazem ze dne 30.8.2008, který je založen na č.l. 26 až 28 spisu, přičemž těmito důkazními prostředky měla být dle žalobce prokázána oprávněnost žalobcovy námitky promlčení jeho daňových povinností. Vzhledem k rozsahu přezkumu soudem by tyto důkazy směřující k samotné daňové povinnosti nemohly přinést změnu shora uvedených právních závěrů. Dále žalobce navrhl provedení dokazování žalobcovými námitkami ze dne 15.2.2008, které jsou založeny na č.l. 29 spisu a rozhodnutím o námitce ze dne 2.4.2008, které je založeno na č.l. 30 spisu, které rovněž soud k důkazu neprovedl, neboť se vztahují k jinému řízení a nemohou mít, jak shora vyloženo, na posouzení podmínek obnovy řízení vliv.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. září 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová